

Ianen lasterketa

Herri txiki batean Ian bizi zen, hazteko eta ikasteko gogo handia zuen mutila. Ianek ez zuen etxea gurasoekin bakarrik partekatzen, baita bere arreba zaharrenarekin, Clararekin, eta jaio berria zen anaia gazteagoarekin, Oliverrekin ere. Etxeko bizitza jarduera eta abentura txikien zurrunbilo etengabea zen, baina Ian askotan galduta sentitzen zen arreta handia behar zuen haurtxo berriaren eta bere arrebaren eskolako arduren artean.

Bere errutinari ekintza pixka bat gehitzeko, Ianek urtero bere herriak egiten zuen tokiko atletismo lasterketa batean izena eman zuen. Lasterketa hau ez zen abiadurari buruzkoa, erresistentziari eta ahaleginari buruzkoa baizik, Ianek distira egin nahi zuen diziplinetan. Bazekien irabaztea ez zela erraza izango, baina bihotz-bihotzez entrenatzeko erabakia hartu zuen.

Arratsaldero, etxeko lanak egin ondoren, Ian herria inguratzen zuten zelaietan korrika egitera joaten zen. Hasieran, oinak azkar nekatzen zitzaizkion eta arnasarik gabe geratzen zen minutu batzuk igaro ondoren, baina korrika berri bakoitzarekin, hankak indartsuagoak eta arnasketa egonkorragoa sentitzen zituen.

Bere anaiaren ahalegina ikusita, Clarak berarekin bat egitea erabaki zuen. Eskolan atletismoa praktikatzen zuen jada eta aholku baliotsuak eman ziezazkiokeen. «Ian, garrantzitsua da erritmo egonkorra mantentzea eta hasieran gehiegi ez bizkortzea», esaten zion gari-soroen artean bihurgunetsu zeuden bideetan zehar elkarrekin korrika egiten zuten bitartean.

Bere arrebaren laguntzarekin, Ian nabarmen hobetzen hasi zen. Bere erresistentzia handitu egin zen, eta baita bere konfiantza ere. Gainera, Clararekin partekatutako une horiek altxor bihurtu ziren berarentzat, Oliver txikiaren etengabeko eskaeretatik urrun berezi eta zaindua sentitzeko une bat.

Azkenean, lasterketa eguna iritsi zen. Ian, dortsala jantzita eta oinetakoak ondo lotuta, beste parte-hartzaileekin lerrokatu zen irteera puntuan. Aurretik zuen bidea begiratu zuen, zirrara eta urduritasun nahasketa bat sentituz.

Lasterketa erronka bat izan zen, korrikalari esperientziadunak eta hasiberriak helmugarako ahalegin kolektiboan nahastuz. Ianek bere arrebaren aholkua gogoratu eta erritmo egonkorra mantendu zuen, bere energia zentzuz erabiliz. Lasterketaren erdian, posizioak irabazten hasi zen, azkarregi hasi ziren korrikalariak gaindituz.

Helmuga-lerroa zeharkatu zuenean, Ianek ez zuen lehen postua irabazi, baina hirugarren postu duin batean geratu zen. Bere familiak, Clarak eta Oliverrek eta gurasoek, harrotasunez txalotu eta haren izena oihukatu zuten.

Gau hartan, Ianek ikasi zuen lan gogorrak eta dedikazioak sariak dituztela, eta kirolak indar fisikoa ez ezik, familia-loturak ere eraikitzeko modu bikaina direla. Lasterketak irakatsi zion, nahiz eta beti irabazi ezin den, lan gogorrak beti garaipen pertsonalera

eramaten duela.

Eta hala bazan ala ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila herriko plazan!